

Arrest

nr. 340 945 van 11 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Rue Nanon 43
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn en die wettelijk vertegenwoordigd wordt door haar moeder X, op 29 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, wordt in België geboren op 30 juni 2020. Voordien komen haar ouders, samen met haar oudere zus en broer, België binnen, meer bepaald op 26 oktober 2019. Op deze dag verzoekt verzoeksters moeder, net als haar vader (voor de tweede keer), om internationale bescherming; verzoek dat op basis van artikel 57/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ook in naam van verzoekster, als vergezellende minderjarige, wordt ingediend. Op 22 februari 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van de verzoeken. Het hiertegen ingestelde beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. X van 21 oktober 2022 verworpen.

1.2. Op 18 november 2022 dienen verzoeksters ouders in hoofde van haar oudere zus Ma. R. een verzoek om internationale bescherming in. Op 27 april 2023 neemt de commissaris-generaal een beslissing

houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. X van 19 januari 2024.

1.3. Op 8 februari 2024 dienen verzoeksters ouders, in hoofde van haar oudere broer Mu. R., een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 april 2024 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. X van 26 februari 2025.

1.4. Op 4 augustus 2025 dient verzoeksters moeder, in hoofde van verzoekster, een verzoek om internationale bescherming in. Op 17 september 2025 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens de verklaringen van je mama, J. R. (o.v. x.xxx.xxx), ben je op 30 juni 2020 geboren in Libramont-Chevigny te België en heb je de Servische nationaliteit. Je mama, je broer Mu. (o.v. x.xxx.xxx) en je zus Ma. (o.v. x.xxx.xxx) verblijven allemaal te België.

Op 30 oktober 2019 dienden je beide ouders in België een verzoek om internationale bescherming in. Voor je vader ging het om zijn tweede verzoek in België.

Je moeder haalde in het kader van dit verzoek aan oorspronkelijk afkomstig te zijn van Jog Bogdanovac, een dorp nabij de stad Niš in het zuiden van Servië. Haar vader – jouw grootvader - mishandelde je moeder, nam de uitkering van je moeder in beslag en ging met een andere vrouw samenleven. Je grootvader sloeg je moeder in de buik en je moeder deed hiervan aangifte bij het Servische equivalent van het OCMW. Na de tussenkomst van een sociaal assistente ging je grootvader in oktober 2014 terug thuis wonen onder meer uit vrees dat zijn kinderen weggenomen zouden worden door de sociale diensten. In november 2014 ontmoette je moeder via Facebook je vader S. S. had op 16 november 2011 in België zijn eerste verzoek om internationale bescherming ingediend waarbij hij zich Kosovaar verklaard had. Het CGVS weigerde zijn verzoek om internationale bescherming op 27 januari 2012 omdat hij geen vrees voor vervolging aannemelijk had gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Servië waar hij over de nationaliteit beschikt. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 7 mei 2012. Hij diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing en keerde terug naar Servië.

De vader van je moeder ging niet akkoord met de relatie van je moeder met je vader omdat S. een moslim was. Je moeder ging hierop samen met je vader in een groot huis in de stad Subotica wonen. Ze huwden en kregen drie kinderen. In december 2017 werd S.'s vader – jouw grootvader - ernstig ziek. S. vond op het internet dat marihuana kankerpatiënten kan helpen. De behandelende arts zei dat S.'s vader dankzij marihuana geheel zou kunnen genezen door het in thee toe te dienen. Op 20 maart 2018 kocht S. in de stad Novi Sad ongeveer 50 gram marihuana en een weegschaal. Op 22 maart 2018 vond de Servische politie de marihuana, een weegschaal en een veertigtal kleine plastic zakjes verborgen in jullie tuin. S. werd gearresteerd en overgebracht naar de gevangenis, waar hij geslagen werd. Op 4 mei 2018 werd S., nadat hij schuld bekende, veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar waarvan hij twee jaar medische behandeling zou krijgen in een ziekenhuis. Als onderdeel van zijn schuldbekentenis deed hij afstand van de mogelijkheid tot beroep behoudens enkele wettelijk vastgestelde gevallen. Niettemin deden hij en je moeder in juni 2018 een aanvraag tot beroep bij de Ombudsman, die de aanvraag op 23 juli 2018 afwees omdat hij niet kon tussenkomen in een vonnis waarin schuld bekend werd.

De eerste zes maanden van zijn straf mocht S. thuis blijven om je moeder bij te staan tijdens haar zwangerschap van je broer. In oktober 2018 vernam je moeder van een sociaal assistente dat de Servische overheid misschien ging controleren of haar kinderen in goede omstandigheden werden opgevoed tijdens de celstraf van S.

Op 7 november 2018 reisde S. van Servië naar Frankrijk om zijn overbrenging naar de gevangenis op 12 december 2018 te ontlopen. Op 26 november 2018 verliet je moeder samen met je broer en je zus, Servië en reisde ze naar Frankrijk waar ze samen met S. een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit verzoek werd geweigerd waarna het ganse gezin met behulp van een organisatie naar België kwamen. Zij kwamen aan in België op 26 oktober 2019. Je moeder gaf in dit verzoek verder te kennen bij terugkeer naar Servië te vrezen dat haar kinderen, door de Servische sociale dienst zullen afgenomen worden omdat S. naar de gevangenis moet en dat de vader van je moeder haar zal uithuwelijken als ze terug in zijn huis zou gaan wonen. Ze vreesde voorts voor discriminatie voor haar kinderen omwille van jullie origine en godsdienst in Servië. Ze haalde in dit verband aan al van kleins af aan, van op school, discriminatie te hebben ervaren. Zo

wilden kinderen niet met haar spelen omwille van haar Roma origine. Ze gaf hierbij te kennen dat ze niet wil dat haar kinderen dezelfde pijn meemaken.

S. haalde in het kader van zijn tweede verzoek aan bij een eventuele terugkeer naar Servië zijn openstaande gevangenisstraf te zullen moeten uitzitten en in hechtenis opnieuw met geweldpleging te zullen worden geconfronteerd zoals dit het geval was in voorhechtenis. Verder vreesde hij in het kader van dit verzoek net zoals je moeder dat de Servische autoriteiten jullie, de kinderen, kunnen afnemen tijdens zijn gevangenisstraf. Verder verweest hij ook naar de algemene discriminatie tegenover mensen van Roma origine in Servië en voegde eraan toe dat een dronkaard je moeder zou kunnen aanranden indien hij niet bij haar zou zijn ter bescherming.

Dit door je moeder en S. ingediend verzoek werd op 22 februari 2022 kennelijk ongegrond bevonden door het Commissariaat-generaal. Het beroep van je ouders tegen deze beslissing werd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen verworpen in zijn arrest van 21 oktober 2022. Hiertegen werd geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State.

Op 18 november 2022, diende je minderjarige zus R., M. in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd door het Commissariaat-generaal niet-ontvankelijk verklaard omdat bleek dat ze geen eigen elementen had aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Het beroep tegen deze beslissing werd op 19 januari 2024 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 8 februari 2024 dienden jouw mama en S. in hoofde van je broer M. een verzoek om internationale bescherming in. Ook dit verzoek werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard omdat bleek dat ze geen eigen elementen had aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Het beroep tegen deze beslissing werd op 26 februari 2025 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 4 augustus 2025 diende je mama in jouw hoofde een verzoek om internationale bescherming in te België. In het kader van jouw verzoek herhaalde zij de discriminatie in Servië te vrezen en stelde ze te vrezen geen onderdak te zullen genieten omdat S. terug naar de gevangenis moet bij een terugkeer naar Servië. Ter staving van jouw verzoek werd er een geboorteakte van jou neergelegd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat je niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werd je mama J. R. (o.v. x.xxx.xxx), opgeroepen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming, samen met je advocaat.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Ja mama heeft geen gevolg gegeven aan de uitnodiging die haar werd toegezonden en die jou uitnodigde voor een persoonlijk onderhoud op 5 september 2025. Evenmin stuurde zij het CGVS een rechtvaardiging voor haar afwezigheid. De houding van je mama geeft dan ook blijk van een grote desinteresse in de door haar opgestarte asielprocedure in jouw hoofde, die niet te rijmen valt met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van subsidiaire bescherming.

Bovendien sluit de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) ('Procedurerichtlijn') een beslissing evenmin uit. Artikel 14.3 van voorgaande Richtlijn stipuleert dat het feit dat er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden de beslissingsautoriteit niet belet een beslissing over een verzoek om internationale bescherming te nemen. Aldus dient besloten te worden dat het Commissariaat-generaal een geldige beslissing kan nemen.

Bij KB van 12 mei 2024 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat jij afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van jouw verzoek.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming verklaart je moeder dat jij niet kan terugkeren naar Servië omdat zij de discriminatie aldaar vreest en vreest dat de sociale dienst jullie geen onderdak zal geven omdat haar echtgenoot S. dan ook opnieuw naar de gevangenis moet gaan.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat jouw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat je moeder bij haar eerste verzoek om internationale bescherming reeds verklaarde in hoofde van haar drie kinderen dezelfde vrees te koesteren als diegene die zij uiteenzette in het kader van haar eigen verzoek (notities persoonlijk onderhoud CGVS 11/24632, 22/01/2021, p. 21). Gelet op het gegeven dat er in haar verzoek een eindbeslissing werd genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) d.d. 21/10/2022, moet worden opgemerkt dat deze eveneens op jou van toepassing is. Derhalve dient jouw individueel verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard te worden, tenzij je eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

Echter blijkt uit de verklaringen van je moeder, dat jouw verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde motieven die werden aangehaald door haar ter staving van haar verzoek om internationale bescherming, met name de algemene discriminatie op basis van jullie origine en godsdienst en het gegeven dat haar echtgenoot S. opnieuw naar de gevangenis zal moeten bij een terugkeer naar Servië waardoor de sociale dienst daar jullie geen onderdak zouden bieden (fiche BMV, 04/08/2025). De loutere herhaling van de verklaringen in het verzoek van jouw moeder of het verder bouwen op deze verklaringen, volstaat niet om een eigen verzoek in jouw naam te rechtvaardigen. Al de motieven die jouw moeder opwierp werden immers omstandig toegelicht in de beslissingen in hun verzoek, hetgeen door de RvV gevolgd werd in het beroep dat je moeder aanhangig maakte tegen deze beslissing. Bijgevolg is deze beslissing ook op jouw persoon van toepassing en kan de loutere herhaling van bovengemeld motief niet volstaan om een afzonderlijk verzoek in jouw hoofde te rechtvaardigen.

*Volledigheidshalve moet er nog verwezen worden naar de meest recente informatie (zie de **COI Focus: Servië Algemene Situatie van 6 januari 2025**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20250106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking, dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat en dat corrupte politieambtenaren steeds vaker ter verantwoording worden geroepen. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon op dit gebied nog veel moet gebeuren en er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, wordt op dit terrein een zekere vooruitgang geboekt, onder meer door de doorvoering op 9 februari 2022 van de grondwetswijziging waarbij rechters en parketmagistraten niet langer door het parlement aangeduid kunnen worden. Deze aanpassingen vormen een belangrijke stap om de onafhankelijkheid en verantwoordingsplicht van de rechterlijke macht te garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te*

bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken (Sector of Internal Control). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/ of gerechtelijke vervolging. De kwaliteit van de interne politieonderzoeken is gestegen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. In oktober 2019 trad een nieuwe wet op gratis rechtsbijstand (Law on Free Legal Aid) in werking. Daarnaast bestaan er ook verschillende niet wettelijk geregelde mogelijkheden om kosteloze rechtshulp te verkrijgen. Informatie stelt ook nog dat Servië over uitgebreide wetgeving beschikt in de strijd tegen corruptie. Ofschoon er zich nog problemen voordoen op het vlak van de tenuitvoerbrenging van het beleid, beschikt Servië over diverse anticorruptieinstellingen, onder meer een anticorruptieagentschap dat toeziet op de implementatie van de maatregelen, de Raad tegen corruptie (Anti-corruption Council) en het openbaar ministerie voor georganiseerde misdaad (Prosecutor's Office for Organized Crime). De strijd tegen corruptie leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. Eind 2022 heeft Servië nog altijd geen nieuwe Strategie voor de strijd tegen corruptie aangenomen. De laatste strategie was van kracht voor de periode 2013-2018. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa). Deze organisatie helpt onder meer de politie bij het introduceren van internationale standaarden, hervormingen en het opbouwen van een vertrouwensrelatie met de bevolking. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de Ombudsdienst (Protector of Citizens), de Commissaris voor de bescherming van gelijkheid (Commissioner for the protection of equality) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Specifiek voor de Roma minderheid ontkent het Commissariaat-generaal niet dat in Servië racistisch geweld gericht tegen de Roma gemeenschap plaatsvindt, dat ook verbaal en fysiek politiegeweld tegen Roma voorkomt, en dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Echter dient erop gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband wijst het Commissariaat-generaal er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Informatie over de Roma in Servië maakt voorts duidelijk dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Roma slachtoffers, en dat er diverse burgermaatschappijorganisaties, waaronder bijvoorbeeld het Roma Women's Network en Praxis, alsook ervaren advocaten (al dan niet actief binnen deze organisaties of binnen de relevante onafhankelijke overheidsinstellingen) zijn die opkomen voor de Roma gemeenschap en bijstand kunnen bieden aan Roma om discriminatie te melden en hun rechten te beschermen. Dit kan door het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, zo ook door het ondernemen van stappen bij het Hooggerechtshof daar waar lagere rechtbanken in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem kan nog worden aangestipt dat de organisatie Minority Rights Group International van 1 september 2020 tot 31 augustus 2022 samen met Praxis en met een groot aantal stakeholders op het terrein een programma had lopen dat erop gericht was te komen tot een verbeterde juridische aanpak van gevallen van discriminatie van Roma.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Servië Algemene Situatie van 6 januari 2025**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20250106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) toont aan dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen

evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert ook de nodige strategieën met bijhorende actieplannen ter verbetering van de moeilijke socio-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Een laatste strategie werd in februari 2022 aangenomen (Strategy for social inclusion of Roma in the Republic of Serbia 2022-2030) met de bedoeling in lijn te geraken met het EU Roma Strategic Framework for 2020-2030. Hierin staat dan ook expliciet geschreven dat er met de diversiteit in de Romagemeenschap rekening moet gehouden worden opdat de bijzondere uitdagingen waarmee Romavrouwen, -kinderen, -LGBTI-personen, -jongeren en ouderen geconfronteerd worden, op een geëigende manier kunnen aangepakt worden. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Vooral op het gebied van de uitreiking van identiteitsdocumenten voor Roma in Servië is de voorbije jaren een aanzienlijke progressie merkbaar. De meeste Roma zijn intussen in het bezit van documenten van de burgerlijke stand. Het Servische ministerie van Binnenlandse Zaken, de Ombudsdienst en UNHCR werken voortdurend in dit domein aan oplossingen die tot meer registraties leiden. In februari 2022 ondertekenden zij hiertoe een derde memorandum of understanding. Een heikel punt blijft echter de positie van Roma-ontheemden uit Kosovo, in het bijzonder als het gaat om het bekomen van een geregistreerde verblijfsvergunning of hun toegang tot sociaal-economische basisrechten. Servië heeft zich evenwel verbonden in een regionale dialoog over duurzame oplossingen voor ontheemde personen uit Kosovo (Skopje process). Om de toegang tot de gezondheidszorg bij Roma te faciliteren werd door het ministerie van Gezondheidszorg tevens een systeem van gezondheidsbemiddelaars op poten gezet die als brugfiguur functioneren tussen de gemeenschap en de gezondheidszorg. Volgens de OVSE heeft dit systeem een concrete en meetbare verbetering wat betreft de gezondheidsstatus van de Roma-gemeenschap met zich meegebracht. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. In 2018 werd zo in Servië het ROMACTED-programma van de Raad van Europa gelanceerd. Het voorziet in garanties op de implementering van algemene, brede ontwikkelingsdoelstellingen op het lokale (gemeentelijke) niveau. Sindsdien zijn op lokaal niveau (in de 11 aangeduide gemeentes) een aantal programma's daadwerkelijk aan het lopen die bijdragen aan de verbetering van de situatie van de Roma in het onderwijs, huisvesting, nutsvoorzieningen, cultuurleven, Bovendien heeft het land in 2019 ook de PoznanVerklaring (een verbintenis uit juli 2019 van de Balkanlanden i.v.m. de integratie van Roma) onderschreven. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's en burgermaatschappijorganisaties actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Voor klachten omwille van discriminatie op basis van etnische afkomst kunnen Roma zich verder richten tot de Ombudsdienst (Protector of Citizens), de Commissaris voor de bescherming van gelijkheid (Commissioner for the Protection of Equality), die mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is, en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De neerlegging van je geboorteakte kon bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Dit stuk toont louter aan dat je de dochter van J. R. bent en dat je te België geboren werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 14 oktober 2025 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoekster heeft in de voorliggende zaak, nadat zij op 21 oktober 2025 door de griffie ter kennis werd gebracht van de nota van de verwerende partij en het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure tijdig, zijnde op 30 oktober 2025, bezwaar kenbaar gemaakt tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure, voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 51/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen en van de “*beginselen van goed bestuur, zorgvuldigheid en voorzichtigheid*”.

In een eerste middelonderdeel betoogt verzoekster dat haar verzoek om internationale bescherming verkeerdelijk in het Nederlands werd behandeld. Na een theoretische betoog inzake de inhoud van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, betoogt verzoekster dat zijzelf alsook haar ouders verklaarden Frans te spreken en geen bijstand van een tolk te wensen. Zij vervolgt dat uit de registratie van haar verzoek, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat de taal van dat interview Frans was en dus ook dat zij Frans spreekt en geen bijstand van een tolk wenste. Ook benadrukt zij dat uit de bijlage 26 niet blijkt dat zij om een tolk verzocht. Zij besluit dat de taal van de behandeling van haar verzoek, overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet dan ook het Frans diende te zijn. Desalniettemin werd haar verzoek, aldus verzoekster, behandeld in het Nederlands, nadat de bijlage 26 per vergissing in het Nederlands werd opgesteld. Verder onderstreept verzoekster dat, waar het onderzoek van een volgend verzoek om internationale bescherming bij wijze van uitzondering plaatsvindt in de taal waarin het vorige verzoek is onderzocht, niet van toepassing is, daar haar eigen verzoek geen volgend verzoek om internationale bescherming is. Volgens verzoekster bezorgt het feit dat alle documenten inzake haar verzoek om internationale bescherming in het Nederlands zijn opgesteld, en dit een taal is die zij niet beheerst, haar aanzienlijke schade, ondanks zij tijdens een gehoor wel zou worden bijgestaan door een tolk. Zij verduidelijkt dat het op deze manier voor haar onmogelijk is om rechtstreeks beslissingen en documenten die op haar betrekking hebben te begrijpen en dus ook om met kennis van zaken haar rechten uit te oefenen, alsook dat zij hierdoor volledig afhankelijk is van haar advocaat om vertalingen te bekomen en stukken te begrijpen in haar eigen dossier. Luidens het verzoekschrift wordt deze schade verergerd door het feit dat zij tegen deze beslissing inzake de proceduretaal geen afzonderlijk beroep kan indienen.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoekster in op het motief van de bestreden beslissing gebaseerd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, zijnde dat haar verzoek niet-ontvankelijk is omdat zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, daar zij zich beroept op dezelfde elementen die haar moeder aanhaalde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, dat ook in haar naam werd ingediend en dat op definitieve wijze werd afgewezen. Te dezen betoogt verzoekster dat indien problemen van minderjarigen betrekking hebben op problemen van de ouders, de commissaris-generaal desalniettemin dient te onderzoeken welke discriminaties en gevolgen er zijn vanuit het oogpunt van het kind. Zij verwijst in deze naar 's Raads arrest nr. 284 261 van 2 februari 2023. Zij vervolgt dat de commissaris-generaal haar verzoek geenszins niet-ontvankelijk kon verklaren, aangezien haar ouders melding maakten van specifieke discriminaties jegens Roma-kinderen, en in het bijzonder meisjes, en dat de problemen van haar vader invloed hebben op haar, zijn minderjarige dochter, die bij terugkeer naar Servië het risico loopt uitgesloten te worden.

In een derde middelonderdeel gaat verzoekster in op de discriminatie die Roma-kinderen ondervinden in haar land van herkomst. Zij verwijst in deze naar algemene informatie over structurele discriminatie van Roma en in het bijzonder Roma-vrouwen in Servië, over kindhuwelijken binnen de Roma-gemeenschap en over discriminatie van Roma-kinderen op school. Verder herhaalt zij ook de verklaringen die haar ouders aflegden in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming en de verzoeken van haar zus en broer, alsook de verklaringen die haar moeder aflegde in het kader van het verzoek dat in haar hoofde werd ingediend.

In een laatste middelonderdeel gaat verzoekster in op het feit dat haar moeder niet aanwezig was tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij in haar naam diende af te leggen. Te dezen betoogt verzoekster dat haar moeder inderdaad niet aanwezig was tijdens het persoonlijk onderhoud van 5 september 2025, doch ook dat zij een medisch attest neerlegde dat haar afwezigheid voor dit onderhoud rechtvaardigde en dat zij contact had opgenomen met de commissaris-generaal om het probleem inzake de proceduretaal kenbaar te maken, zij de commissaris-generaal uitnodigde om voor 5 september 2025 te reageren en de commissaris-generaal dit niet deed, waarna zij de bevoegde rechtbanken aansprak. Zij besluit dat het gedrag van haar moeder op geen enkele wijze getuigt van een desinteresse ten aanzien van het verzoek om internationale bescherming dat zij namens verzoekster indiende en dat dit niet onverenigbaar is met de aangevoerde vrees voor vervolging.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad om de uitspraak over haar beroep uit te stellen totdat de rechtbank van eerste aanleg zich heeft uitgesproken over het beroep dat momenteel loopt betreffende de wijziging van de taal van de procedure, om haar vervolgens de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in “*zeer subsidiaire zin*” om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- beroep tegen Belgische Staat bij de rechtbank van eerste aanleg Luxemburg, afdeling Marche-en-Famenne *d.d.* 8 september 2025 (stuk 2);
- bijlage 26 (stuk 3).

3.2.2. Op 14 oktober 2025 maakt de verwerende partij een nota met verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure over, met daarbij gevoegd volgende stukken:

- e-mail raadsman *d.d.* 21 augustus 2025;
- doktersbriefje dat als bijlage gevoegd werd bij de e-mail raadsman *d.d.* 21 augustus 2025;
- e-mail raadsman *d.d.* 4 september 2025.

3.2.3. Verzoeker maakt op 9 januari 2026, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over aan de Raad, met daarbij gevoegd een stuk inzake het ingestelde beroep bij de rechtbank van eerste aanleg van Luxemburg.

3.3. Beoordeling van het beroep

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. De Raad stelt vast dat beide partijen het niet eens zijn over de taal waarin de administratieve procedure diende te worden gevoerd.

Verzoekster oppert in dit verband dat zijzelf alsook haar ouders bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming verklaarden Frans te spreken en geen bijstand van een tolk te wensen, dat uit het document inzake de registratie van haar verzoek blijkt dat de taal van het toen gevoerde interview het Frans was - en bijgevolg tevens dat zij Frans spreekt en geen bijstand van een tolk wenste - en dat tot slot ook uit de 'bijlage 26' niet blijkt dat zij om een tolk verzocht. Volgens haar diende haar beschermingsverzoek dan ook in het Frans behandeld te worden en werd de 'bijlage 26', alsook het verdere verloop van de administratieve procedure, per vergissing in het Nederlands opgesteld/voerd.

In haar nota *d.d.* 14 oktober 2025 betoogt de verwerende partij dat uit het document inzake de registratie van verzoeksters verzoek om internationale bescherming enkel blijkt dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Frans werd afgenomen en dat dit document geen enkele aanwijzing bevat dat zij het Frans als proceduretaal heeft gekozen of dat het Frans de proceduretaal had moeten zijn. Verder benadrukt zij dat uit het document inzake de overdracht van haar verzoek aan de commissaris-generaal *d.d.* 4 augustus 2025 ondubbelzinnig blijkt dat het Nederlands als proceduretaal werd vastgelegd en dat zij hierdoor gebonden was en verplicht was het verzoek om internationale bescherming te laten behandelen door de Nederlandse taalrol.

Te dezen wijst de Raad op de inhoud van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

In afwijking van voorgaande leden en onverminderd de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, wordt een volgend verzoek om internationale bescherming, ingediend overeenkomstig artikel 51/8, onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing."

Hieruit blijkt dat de vreemdeling op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk dient aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft. Uit de stukken van het administratief dossier kan evenwel niet blijken dat dit gebeurd is.

Niettegenstaande uit het administratief dossier effectief blijkt dat het Nederlands werd opgegeven als proceduretaal in het document inzake de overdracht van het dossier aan de commissaris-generaal (administratief dossier, document *d.d.* 4 augustus 2025), bevat het dossier geen elementen waaruit blijkt waarop deze vaststelling van de proceduretaal gebaseerd is. Zo staat in de 'bijlage 26', die in het Nederlands werd opgesteld, enkel opgetekend dat verzoekster te jong is om gehoord te worden. Deze 'bijlage 26' bevat geen verdere informatie waaruit kan blijken dat verzoekster al dan niet heeft verklaard bijstand te verzoeken van een tolk tijdens het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming en/of dat zij ervan in kennis wordt gesteld dat de taal waarin haar verzoek onderzocht zal worden door de bevoegde instanties het Nederlands is. Uit het document inzake de registratie van verzoeksters verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dan weer enkel dat het interview daar in het Frans werd afgenomen. Uit dit stuk kan niet afgeleid worden dat verzoekster (of haar ouder(s) als wettelijke vertegenwoordiger(s)) verklaarde(n) geen hulp van een tolk te verlangen en dat zij het Frans als proceduretaal koos, zoals zij beweert, noch of zij (of haar ouder(s) als wettelijke vertegenwoordiger(s)) niet aangaf(-ven) het Nederlands of het Frans te kiezen of verklaarde de hulp van een tolk te verlangen waarop de Dienst Vreemdelingenzaken, volgens de cascaderegeling voorzien in artikel 51/4, § 2, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet, de taal van het onderzoek in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties kon vaststellen. Tot slot merkt de Raad op dat in het administratief dossier niet het gebruikelijke document "*verklaring betreffende procedure*" is opgenomen, waarin kan worden nagegaan of een verzoeker om internationale bescherming heeft verklaard al dan niet de hulp van een tolk te verlangen. Aldus is het voor de Raad niet mogelijk na te gaan op basis waarvan het Nederlands als proceduretaal werd vastgesteld en of deze beslissing conform artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet genomen is.

De Raad stipt bijkomend aan dat onderhavig verzoek om internationale bescherming geen volgend verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 20°, van de Vreemdelingenwet betreft. De omstandigheid dat de verzoeken om internationale bescherming ingediend door verzoeksters ouders (waarin de proceduretaal het Nederlands was) ook namens verzoekster werden ingediend, leidt er niet toe dat het onderhavig verzoek in eigen naam als minderjarige als een volgend verzoek om internationale bescherming kan worden gekwalificeerd. De uitzondering op de bepaling van de proceduretaal zoals voorzien in artikel 51/4, § 2, laatste lid, van de Vreemdelingenwet, namelijk dat een volgend verzoek om internationale bescherming, ingediend overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, onderzocht wordt in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht, geldt *in casu* dan ook niet.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoeksters advocaat op 2 september 2025 en naar aanleiding van het op 5 september 2025 geplande tweede persoonlijk onderhoud, waarvoor haar moeder namens haar was opgeroepen, per e-mail aan het commissaris-generaal om uitstel van het onderhoud verzocht en hierbij reeds liet weten zich vragen te stellen bij het Nederlands als (gewijzigde) proceduretaal voor de behandeling van verzoeksters verzoek, hierbij verwijzend naar een ingediende vraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op wijziging van de proceduretaal, daar de 'bijlage 26' op onregelmatige wijze is opgesteld in het Nederlands (administratief dossier en hernomen bij de nota van de verwerende partij). Per e-mail van 3 september 2025 antwoordde de 'helpdesk advocaten' van het commissariaat-generaal dat kennis werd genomen van de e-mail, dat deze doorgestuurd werd naar de ambtenaar die het dossier behartigt, zonder hierin op enigerlei wijze in te gaan op de opgeworpen bezorgdheid in verband met de proceduretaal, en wordt louter aangegeven dat het op 5 september 2025 geplande onderhoud behouden blijft. Een dergelijk antwoord komt in het licht van de voorgaande vaststellingen geenszins als zorgvuldig over.

3.3.3. Gelet op het ontbreken van essentiële elementen om te bepalen of er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, dient deze te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige door beide partijen aangevoerde grieven niet verder te onderzoeken en schragen het ter terechtzitting meegedeelde antwoord van de Raad om niet in te gaan op het in de aanvullende nota van verzoekster opgenomen verzoek tot uitstel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 september 2025, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS